

Arrest

nr. 248 495 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2020.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 28 oktober 2020 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GENERET loco advocaat L. RECTOR en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op 13 januari 1984.

Op 6 augustus 2018 komt de verzoekende partij het Rijk binnen en dient op 17 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 maart 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 13 januari 1984 geboren in Jizane, Saudi Arabië. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U woonde tot 1995 in Saudi Arabië waar uw ouders werkzaam waren als leerkracht en keerde in dat jaar terug naar Gaza. U bent geregistreerd bij UNRWA maar aangezien u als ambtenaar werkzaam was, kreeg u geen steun. U studeerde in 2006 af aan de Islamitische Universiteit in de richting medisch secretariaat en ging in 2008 aan de slag bij het ministerie van gezondheid. U huwde in 2009 en heeft twee kinderen. Uw gezin woont nog steeds in Gaza.

In oktober 2016 had uw vrouw een probleem met A. e. M. (...), de echtgenote van uw vriend B. e. K. (...). U hoorde van de discussie tussen beide vrouwen en contacteerde de echtgenote van uw vriend. Ze schold u uit aan de telefoon. U reliceerde op dezelfde manier. De vrouw legde af en belde u later terug op met de woorden dat ze u zal opvoeden. De volgende dag kreeg u telefoon van een zeker A. (...). Hij bedreigde u en vond dat u niet zo tegen zijn zus mocht praten. U probeerde er niet al te veel aandacht aan te schenken en dacht dat het wel zou overwaaien. Op 3 november 2016 werd er op de deur geklopt. U deed open maar werd meteen door twee mannen met stokken in elkaar geslagen. U diende klacht in tegen onbekenden bij de politie. U beschreef uw belagers. De politie wist u te vertellen dat u door een zekere S. (...), een persoon die gelinkt kon worden aan de familie M. (...), belaagd werd. De politie kon echter niets tegen hem doen, daar hij linken had met Hamas. Op 4 november 2016 kreeg u een dreigbericht waarin stond dat het de volgende keer uw beurt was. Twee dagen later werd u opgebeld en er werd u gevraagd zich te melden bij het politiekantoor. U wilde een schriftelijke uitnodiging, zoals gangbaar was, en u ging zich niet melden aan het politiebureau.

Eind juni 2017 was u op uw werk. Er kwam iemand langs die u vroeg om mee te gaan naar het politiebureau. U weigerde wederom, maar in de tuin werd u toch vastgegrepen door drie mannen en meegenomen. U werd naar het politiekantoor gebracht en gedurende anderhalve dag vastgehouden. Na uw vrijlating ging u naar huis. U trok op 4 juli 2017 uw klacht in.

Op 21 december 2017 ging u naar de moskee. U kwam er S. S. e. H. (...) en R. M. (...) tegen, maar begroette hen niet. Op 23 december 2017 werd u door hen ontvoerd. U werd enkele uren vastgehouden, geslagen en weer vrijgelaten. U vroeg verlof aan op uw werk. U voelde zich niet meer veilig en besloot het land te verlaten.

U verliet Gaza op 13 april 2018. U moest eerst langs de grenspost van Hamas geraken. Tijdens een probleem aan de grens tussen Hamas en een reiziger glipte u ongezien tussen de reizigers de bus op en kon u de kant van Hamas ongezien passeren. Het deel van de grensovergang bemand door Fatah kon u dankzij hulp van vrienden van uw ooms gemakkelijk passeren. U had een toeristenvisum voor Turkije en u vloog van Egypte naar Turkije op 14 april 2018. U bleef een drietal maanden in Turkije en reisde vervolgens verder naar Griekenland. U reisde met het vliegtuig naar Italië en vervolgens naar België. U kwam op 6 augustus 2018 aan in België. Twee dagen later, op 8 augustus 2018, kreeg u nog een dreigbrief onder de vorm van een facebookbericht afkomstig van een zekere M. e. M. (...). Hij zei u dat ze u gaan opvoeden en een lesje gaan leren als u terugkeert naar Gaza. U diende op 17 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in België in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een geboorteakte neer van u en uw familieleden, een bundel documenten in verband met uw werk, studies en verlofaanvraag, een papsoort, een huwelijksakte, een rijbewijs, een werkbadge, een bankkaart, een UNRWA registratiekaart, een stapel documenten in verband met uw reisweg, een cd rom met video's van problemen van andere mensen en de algemene situatie in Gaza, een medisch dossier, een rapport aangaande de falende diensten van UNRWA, een facebookpost met een oproep aan Hamas van u, documenten gelinkt aan de tussenkomst van uw advocaat aangaande de klacht, twee dreigberichten via messenger, printscreens van de facebookpagina's van de personen waar u problemen mee had, foto's van uw belagers, een facebookpost van een oudere man die iets gelijkaardigs meegemaakt had.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst 1D sluit alleen personen uit die “thans” de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uit van de vluchtelingenstatus. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, §§ 50-51) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 19 december 2012 C-364/11, § 52) verduidelijkte het Hof dat artikel 1D moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat. Het loutere feit dat verzoeker een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat u kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten.

Er werd vastgesteld dat, ook al was u geregistreerd bij UNRWA, u geen gebruik maakte van de diensten van UNRWA. U werkte immers sinds 2008 als ambtenaar bij het ministerie van gezondheid. Daar u genoeg verdiende en voor de autoriteit werkte, kreeg u geen steun van UNRWA (CGVS p.5, p.6). Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk (en recent) de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest gedood te worden bij terugkeer naar Gaza. U weet echter niet wie u zou doden of waarom ze dat zouden doen (CGVS p.15, p.16). U werd telkens door andere mensen gevisieerd, ontvoerd of bedreigd. Iedereen had wel met Hamas te maken (CGVS p.15). U dacht dat het was omdat u een klacht had ingediend (CGVS p.16). U vermoedt dat uw problemen te maken hebben met de ruzie van uw echtgenote en de vrouw van uw vriend en bij uitbereiding haar familie. U vond het zelf merkwaardig dat dit probleem dergelijke proporties aangenomen had (CGVS p.16). Om een inschatting te kunnen maken van uw vrees is het belangrijk dat u kan aangeven wie u precies zou vrezen evenals waarom die personen het op u gemunt zouden hebben. U kan hier klaarblijkelijk geen helder zicht op bieden, waardoor u het CGVS er niet van kan overtuigen dat er in uw hoofde bij terugkeer naar Gaza een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Uw problemen zouden begonnen zijn in oktober 2016 naar aanleiding van een ruzie tussen uw echtgenote en de echtgenote van uw vriend. Het is echter weinig aannemelijk dat een dergelijk twistpuntje zulke dramatische gevolgen zou hebben. U wist het zelf ook niet goed (CGVS p.16). Uit uw verklaringen blijkt dat de echtgenote van uw vriend jaloers was op uw vrouw, aangezien uw vriend in

een ruzie tussen u en uw echtgenote bemiddeld had (CGVS p.20, p.21). U had telefonisch een woordenwisseling gehad met de echtgenote van uw vriend en later met haar broer. Uw vriend zei dat hij met zijn echtgenote gepraat had en dat u zich niets moest aantrekken van wat de familie van zijn echtgenote zei. Ook binnen de familie werd het probleem, volgens uw vriend, als onvoldoende ernstig afgedaan (CGVS p.21). U besloot dan ook geen verdere aandacht te schenken aan het conflict. U zag uw vriend bijna dagelijks en niets wees erop dat de woordenwisseling zou escaleren. Het is slechts weinig aannemelijk dat het conflict zoals u het beschrijft kan leiden tot vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Op 3 november 2016 zou u in uw huis in elkaar geslagen zijn door onbekenden. U wist niet wie het was of waarom ze u in elkaar sloegen (CGVS p.21, p.22). Er werd niets gezegd. U werd in elkaar geslagen en men ging weer weg, zo stelt u. De volgende dag kreeg u een dreigbericht. U begreep zelf niet goed wat ermee bedoeld werd en u wist niet van wie het afkomstig was (CGVS p.17). Men kan zich afvragen wat de bedoeling van dergelijke manier van werken kan zijn. Het heeft immers geen zin om iemand af te dreigen en onder druk te zitten zonder zijn intenties duidelijk te maken aan de persoon in kwestie.

U zou naar aanleiding van de schermutseling in uw huis een klacht hebben ingediend tegen onbekenden. Uw verklaringen aangaande de klacht zijn echter erg van elkaar afwijkend op het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het CGVS, wat uw geloofwaardigheid verder aantast. Zo verklaarde u meermaals op de DVZ dat u op geen enkel moment uw klacht wilde intrekken (zie vragenlijst DVZ). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u in november 2016 een klacht had ingediend en deze klacht op 4 juli 2017 had ingetrokken (CGVS p.3, p.21). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen stelde dat u geen tegenstrijdige verklaringen aflegde: het werd misschien verkeerd genoteerd. U verklaarde dat u de klacht wel wilde intrekken maar dat u niet wist hoe u dit moest doen. Uit uw verklaringen en documenten blijkt nochtans dat u uw klacht op 4 juli 2017 had ingetrokken. U had aldus wel de kans dit mee te delen tijdens het gehoor op de DVZ (CGVS p.25). U verklaarde bij aanvang van het gehoor op het CGVS dat de dossierbehandelaar niet genoteerd had dat u uw klacht had ingetrokken. Wanneer uw verklaringen van bij de DVZ erop nagelezen worden is het duidelijk dat u nooit aangegeven hebt dat u uw klacht zou hebben ingetrokken. U stelde zelfs meermaals dat u weigerde uw klacht in te trekken, meer nog, u verklaarde zelfs expliciet dat u uw klacht niet kon intrekken (zie verklaringen DVZ). U kan aldus niet voorzien in een dienstige uitleg voor de tegenstellingen in uw verklaringen tussen beide gehoren, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt.

Voorts voegde u toe dat u een dreigbrief/dreigbericht zou gekregen hebben op 4 november 2016 (CGVS p.3). U stelde dat de ambtenaar van DVZ genoteerd had dat u op 11 april een dreigbrief gekregen had terwijl dit 4 november moest zijn. U maakte echter tijdens uw gehoor op de DVZ nergens melding dat u een dreigbrief zou gekregen hebben. U werd geconfronteerd met deze vaststelling. U lachte dit weg en stelde dat u zelfs gezegd werd de dreigbrief mee te nemen. Er is nochtans geen enkel spoor van uw bewering terug te vinden in het administratief dossier (CGVS p.3). De vaststelling dat u geen gelijklopende verklaringen aflegt tussen beide gehoren is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Het bleef niet bij één dreigement. Eens aangekomen in België zou u nogmaals via facebook bedreigd zijn. Ook van dit dreigement maakte u vreemd genoeg geen melding bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U poneerde wederom dat u dit wel gezegd had (CGVS p.4). U zou dit bericht van een zekere M. e. M. (...) gekregen hebben. U kende de man niet persoonlijk, maar zou deel uitmaken van de familie met wie u problemen hebt (CGVS p.3). U legt een afdruk neer van het dreigement, maar het is volgens u niet meer terug te vinden op het internet. Nadat u de afzender blokkeerde heeft u overigens geen verdere dreigementen gekregen. Dergelijke dreigementen hebben weinig bewijswaarde daar het weinig voeten in de aarde heeft om profielen in facebook aan te maken. Zulke documenten hebben enkel bewijswaarde wanneer ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen bij u niet het geval was.

Uit uw verklaringen blijkt dat u klacht zou hebben ingediend tegen onbekenden. U werd in elkaar geslagen door twee gemaskerde en een ongemaskerde mannen. U had er geen idee van wie deze mannen konden zijn. De politie vroeg u uw belager te beschrijven. Op basis van uw toch wel summiere beschrijving, met name dat hij groot was, een rond gezicht had en een litteken op zijn hoofd, zou de politie de dader hebben kunnen identificeren. Het bleek over een zeker S. (...) te gaan, klaarblijkelijk het neefje van de echtgenote van uw vriend (CGVS p.22). U gevraagd of u dan klacht tegen die man indiende, antwoordde u ontkenkend. Dat was niet nodig volgens u. Men zou nochtans denken dat

wanneer er klacht wordt ingediend tegen onbekenden en de identiteit van die onbekenden onthuld wordt, er klacht tegen die personen in kwestie ingediend wordt. Dat was klaarblijkelijk niet nodig (CGVS p.22). De politie raadde u in plaats daarvan aan de man in kwestie op facebook op te zoeken (CGVS p.22). Ook dit is een vreemde suggestie in het kader van een politioneel onderzoek. Het is voorts merkwaardig dat de politie u op de hoogte bracht van de identiteit van uw belager, temeer ze er onmiddellijk aan toevoegde dat ze de man in kwestie toch niets kon maken en er geen verder stappen tegen hem genomen zouden worden. Aangezien S. (...) bij Hamas hoorde, konden ze hem immers niet arresteren (CGVS p.22). Het is niet geloofwaardig dat de politie u deze informatie aangaande de identiteit van S. (...) zou verschaffen. Het politieapparaat werkt immers in functie van Hamas. Het is dan ook allerm minst logisch dat ze u de identiteit van die man bekend gaan maken en u dergelijke informatie in handen gaat geven. U werd deze bedenking voorgelegd. U reageerde dat u de informatie van uw buurman had en dat hij omwille van het dossier onder druk werd gezet. Hij kreeg bevelen van Hamas die hij moest uitvoeren en hij anders riskeerde om zijn job te verliezen, zo zegt u (CGVS p.23). Het dossier werd naar Gaza doorgestuurd en uw buurman had er niets meer over te zeggen. U werd gevraagd of die persoon S. (...) enige problemen ondervonden heeft naar aanleiding van het incident. U antwoordde hier ontkennend op. De politie kon de man immers niets maken omwille van zijn positie bij Hamas (CGVS p.22, p.23). U bent er van overtuigd dat u problemen kreeg omdat u klacht had ingediend tegen onbekenden. Dit is echter niet geloofwaardig. In eerste instantie had u enkel via via te horen gekregen met wie u problemen had. U heeft geen klacht ingediend tegen de persoon zelf en voorts heeft de man in kwestie op geen enkel moment problemen ondervonden naar aanleiding van uw klacht (CGVS p.22). U kan aldus niet aannemelijk maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat naar aanleiding van uw klacht.

U had een advocaat in dienst genomen om een kopie van de klacht te krijgen. U kan deze klacht evenwel niet neerleggen. Uw advocaat had er immers geen kopie van te pakken gekregen, zo zegt u (CGVS p.19). U had, zo stelt u althans tijdens het gehoor op het CGVS, stappen ondernomen om uw klacht weer in te trekken. Hier legde u wel een document van neer (doc. 16). Merkwaardig genoeg bevond het dossier betreffende het indienen van de klacht zich in Gaza stad en het dossier aangaande het intrekken van de klacht in Deir el Balah (CGVS p.19). Het lijkt nochtans vrij logisch dat het indienen en het intrekken van een klacht in hetzelfde dossier terecht zou komen. Dit was klaarblijkelijk niet het geval, wat toch weinig logisch is.

Het is in dan ook niet aannemelijk dat die klacht nog tot verdere problemen zou geleid hebben. U beweerde eind juni 2017 vanop uw werk ontvoerd te zijn. Ook dit keer werd de reden van uw ontvoering u niet kenbaar gemaakt en werd u evenmin ondervraagd (CGVS p.24). U werd zonder enige uitleg terug vrij gelaten. Er kan toch aangenomen worden dat men een persoon met een reden gaat ontvoeren en dat de ontvoering een of ander doel dient waarover u ingelicht wordt. U heeft echter geen enkele verklaring voor de reden van uw ontvoering (CGVS p.24, p.25). Bovendien was er tussen de aanval in uw huis van 3 november 2016 en het moment dat u vanop uw werk gearresteerd zou zijn een periode van meer dan zes maanden verstreken. In die periode is er niets anders voorgevallen. Het is merkwaardig dat men u na al die tijd plotsklaps zonder enige concrete aanleiding zou gaan meenemen vanop uw werk. U kan het CGVS dan ook niet overtuigen dat u daadwerkelijk ontvoerd werd.

Het bleef hier echter niet bij, u werd volgens uw verklaringen op 23 december 2017, dus nogmaals een half jaar later, opnieuw ontvoerd (CGVS p.27). Ook dit keer was de reden achter uw ontvoering u een raadsel. U vermoedde dat het te maken had met uw weigering S. S. (...) en R. M. (...) te begroeten aan de moskee (CGVS p.25). U zou enkele uren opgepakt en afgeranseld zijn. U vroeg naar de reden waarom u opgepakt werd: u werd gezegd dat u teveel praatte (CGVS p.25). U wist niet wat ze ermee bedoelden maar u ging ervan uit dat het te maken had met de klacht, die u naar eigen zeggen evenwel reeds ingetrokken had en die bovendien voor niemand enige gevolgen had (CGVS p.25). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat men u hier nog voor zou vervolgen.

U heeft uiteindelijk nog tot april 2018 gewacht alvorens Gaza te verlaten. U bleef in die periode gewoon werken op het ministerie van gezondheid. Hoewel uw belagers wisten waar u werkte (u was er immers al eens meegenomen) is er in die periode niets gebeurd dat kan wijzen op vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde dat u in de laatste maanden de vrees koesterde dat ze u wilden ontvoeren of doden. Het is dan wel merkwaardig dat men u telkens wanneer men u ontvoerde weer vrijliet zonder enige eisen te stellen over wat er van u verwacht werd (CGVS p.25, p.26). Hoe dan ook blijkt u het laatste half jaar voor uw vertrek op geen enkele manier problemen te hebben gekend. Dat men u daadwerkelijk viseerde, dient dan ook verder betwijfeld te worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Zo heeft u een aantal documenten mee om uw identiteit, uw burgerlijke stand en uw professioneel parcours mee aan te tonen, elementen die hier niet betwist worden en die de appreciatie van uw asielmotieven niet wijzigen.

Ook uw reisweg illustreert u aan de hand van documenten. Dient evenwel aangestipt te worden dat u niet kan overtuigen wat betreft uw verklaringen aangaande de manier waarop u Gaza zou verlaten hebben. Volgens uw verklaringen zouden vrienden van uw vader geregeld hebben dat u probleemloos het deel van de door Fatah gecontroleerde grensovergang kon passeren (CGVS p.13). Het deel onder controle van Hamas moest u zelf regelen. U diende aldus voorbij de Hamas-grenspost te geraken zonder dat ze uw naam konden controleren en noteren. U stelde dat mensen in Khan Younes in een zaal verzameld worden. Vanuit die zaal werden ze naar bussen overgebracht, maar eerst werden de paspoorten verzameld en in een zak gestoken. Deze zak met paspoorten had een agent vast (CGVS p.14). U slaagde erin voorbij heel die controle te glippen en u ongezien te voegen bij de mensen die aan de bussen stonden te wachten. Dit is niet geloofwaardig. U verklaarde dat er mensen de agenten van Hamas geld betaalden en zich vervolgens zonder controle bij de menigte konden voegen. Dit was bij u niet het geval. U heeft niets betaald en maakte gebruik van wat verwarring om u tussen de aanwezigen te mengen en de bus op te stappen. Het is niet geloofwaardig dat u zo ongemerkt voorbij de controlepost van Hamas zou zijn geraakt. Bovendien stelde u dat al de reizigers hun paspoort afgegeven hadden en dat het in een zak in de bus lag (CGVS p.14). Al die mensen moesten dan ook terug uit de bus en moesten hun paspoort terugkrijgen. Dat u dan niet opgemerkt zou zijn, is hoogst merkwaardig.

Wat betreft de documenten in verband met uw bedreigingen kan er opgemerkt worden dat deze facebookprints zijn. Zo legt u een dreigement neer waarvan u niet weet van wie het afkomstig is en eigenlijk weet u evenmin wat het betekent (CGVS p.17). U zou nog een ander dreigement ontvangen hebben nadat u in België aangekomen was, maar kende daar vreemd genoeg de inhoud niet meer van. U heeft er niet op gereageerd, heeft de afzender geblokkeerd en heeft er vervolgens niets meer vernomen (CGVS p.17, p.18). Met de printscreens van uw voorgehouden belagers kan u niet aannemelijk maken dat u effectief door hen bedreigd werd.

U legt eveneens medische documenten neer om mee aan te tonen dat uw oor en uw been verwond raakten door de klappen die u kreeg. Op basis van dergelijke documenten kan vastgesteld worden dat u een medische problematiek heeft. Het CGVS kan er niet uit afleiden hoe u uw verwondingen heeft opgelopen of waarom. U dient dit aannemelijk te maken doorheen uw verklaringen. U slaagde hier niet in. U had voorts een oproep via facebook aan Hamas gedaan om het probleem op te lossen. Er werd op gereageerd door iemand die u een hart onder de riem stak en meedeelde dat het wel in orde ging komen (CGVS p.19). Op basis van dergelijke berichten kan u aldus evenmin aantonen dat u daadwerkelijk problemen ondervond met Hamas. Het is immers niet moeilijk om dergelijke berichten op het internet te zetten. U legde voorts een aantal documenten neer waarmee u wenst aan te tonen dat u een advocaat had ingeschakeld. In eerste instantie kan er opgemerkt worden dat uw verklaringen aangaande het indienen en intrekken van uw klacht niet konden overtuigen aangezien ze met elkaar klemden tussen beide gehoren op DVZ en CGVS. Voorts zijn de documenten slechts kopieën die dus eenvoudig vervalst kunnen worden. De documenten in verband met uw neef of uw buurman werpen geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven, aangezien ze niet op u persoonlijk betrekking hebben. Dit geldt ook aangaande de video's over de algemene situatie in Gaza en het tekortschieten van de diensten van UNRWA.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de

Gazastroom niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastroom ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastroom. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastroom, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastroom erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastroom in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastroom een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastroom precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastroom naar omstandigheden behoort is.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw socio-economische situatie naar behoren was. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw financiële situatie beter is dan die van andere mensen. U heeft voorts onderwijs gevolgd aan een privé universiteit die naar uw eigen zeggen behoorlijk duur was. U en uw familie hadden aldus voldoende financiële ademruimte om dergelijke studies aan te vatten (CGVS p.6). Op basis daarvan kan er afgeleid worden dat uw financiële situatie voldoende ruim was, zodanig dat u zich dergelijke studies kon veroorloven. U werkte sinds 2008 in dienst van het ministerie van gezondheid (CGVS p.6). U kreeg dan ook geen steun van UNRWA omdat u ambtenaar was (CGVS p.5). U verdiende 2300 shekel per maand (CGVS p.6). U bent officieel nog steeds in dienst van het ministerie. U had initieel betaald verlof genomen, hetgeen vervolgens in onbetaald verlof omgezet werd. De situatie van uw familie was evenmin zorgwekkend. U verklaarde dat uw beide ouders gepensioneerd leerkrachten zijn. Bij aanvang van hun pensioen hebben ze een mooi bedrag gekregen en konden ze er wel even tegen, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.8). Voorts hebben uw ouders een huis van drie verdiepingen gebouwd. Onderaan het gebouw zijn er winkels die verhuurd worden. Ook het appartement waar u in woonde wordt momenteel verhuurd, hetgeen uw ouders in een stabiele inkomstenbron voorziet. De rest van uw broers en zussen had eveneens stabiele inkomsten. Zo verklaarde u dat de echtgenoot van uw zus W. (...) een hoge functie, amid bij de politie, had in de periode dat de Palestijnse autoriteit aan de macht was. Hij ging op pensioen bij de machtsovername van Hamas en geniet nu van het leven, zo zegt u (CGVS p.8, p.9). Uw broer T. (...) heeft een eigen strijkatelier en schoenenwinkel, dewelke door uw ouders gefinancierd werd. Uw broer B. (...) werkt in een GSM winkel (CGVS p.8). Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastroom van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastroom, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastroom, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten.

Commissaris - generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat dit mogelijk is.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen

gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Gaza een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 52, 55/2 en 57/6 in fine van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, D van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober

1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. In haar verzoekschrift vat de verzoekende partij vooreerst de motieven van de beslissing samen. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat ze het eens is met de verwerende partij dat de verzoekende partij niet onder de toepassingen valt van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet daar ze nooit bijstand van UNRWA gekregen heeft aangezien zij als ambtenaar werkzaam was. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat ze het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, en gaat ze in op de motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt dat: *“Verzoeker zou niet precies kunnen aangeven wie hij precies vreest - quod non. Zo zou onduidelijk zijn wie verzoeker in elkaar heeft geslagen op 3 november 2016, wie hem ontvoerde in juni 2017 en op 23 december 2017 en wat men precies van hem wilde.*

Verweerster verwijt verzoeker vage verklaringen te hebben afgelegd aangaande de identiteit en het motief van de personen die hem aanvielen.

Verzoeker is zo eerlijk geweest aan te geven dat hij niet goed begrijpt hoe de ruzie tussen zijn vrouw en A. E. M. (...) zo'n grote proporties heeft kunnen aannemen. Hij had nooit kunnen voorzien dat die bewuste ruzie en de telefonische gesprekken die erop volgden zo'n ernstige gevolgen konden hebben voor hem en zijn gezin.

Er is heen en weer vanalles geroepen en verweten, maar verzoeker had gedacht dat dit wel gewoon zou overwaaien.

De familie E. M. (...) - die sowieso al tot Hamas behoorde terwijl verzoeker en zijn familie zich eerder konden vinden in het gedachtengoed van Fatah - tilde echter veel zwaarder aan het incident.

Ze schakelden hun hele achterban in om het verzoeker en zijn gezin moeilijk te maken.

Het is niet serieus van verweerster om te stellen dat verzoeker er niet in zou slagen wie hij precies vreest en wat ze van hem willen.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat zijn belagers de familie E. M. (...) is, met hun Hamas achterban.

Het gaat al minstens om volgende personen:

- A. E. M. (...)

- B. E. K. (...)

S. (...), een persoon die kon worden gelinkt aan de familie E. M. (...). Hij is meer bepaald het neefje van A. E. M. (...)

- S. S. e. H. (...)

- R. M. (...)

Wat zij wilden was eveneens duidelijk: wraak.

Verzoeker gaf aan te vermoeden dat de ruzie die zij vrouw in 2016 kreeg met A. E. M. (...), de echtgenote van B. E. K. (...), allicht aan de basis ligt van het probleem.

Verweerster acht het onwaarschijnlijk dat zulk een twistpuntje dergelijke dramatische gevolgen zou aannemen.

Verzoeker begrijpt dat het onlogisch lijkt dat de ruzie tussen zijn vrouw en A. E. M. (...) zo'n grote proporties heeft kunnen aannemen. Hij had zelf ook nooit kunnen voorzien dat die bewuste ruzie en de telefonische gesprekken die erop volgden zo'n ernstige gevolgen konden hebben voor hem en zijn gezin.

Allicht valt dit te verklaren door de familie E. M. (...) zich gekrenkt voelden in hun eer. En dat zij wraak wensten te nemen op verzoeker en zijn familie die sowieso al eerder Fatah-aanhangers zijn. Twee familieleden langs vaderszijde van verzoeker zijn lid van Fatah en worden vervolgd door Hamas.

Verzoeker zou tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd aangaande het al dan niet intrekken van zijn klacht van november 2016.

Verweerster stelt dat verzoeker onduidelijke, zelfs tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande het al dan niet intrekken van zijn klacht.

In dit kader is het van belang te vermelden dat verzoeker van in den beginne een attest heeft bijgebracht dat bevestigt dat hij zijn klacht introk op 4 juli 2017.

Het feit dat genoteerd werd in het verslag van het eerste interview van DVZ dat verzoeker deze klacht op geen enkel moment had willen intrekken. Toont net aan dat hij op dat moment al vertelde over de intrekking van de klacht. Hij heeft zijn klacht nooit 'willen' intrekken, maar deed het toch omdat hij zich gedwongen voelde door de omstandigheden.

Verzoeker zou tijdens zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch melding hebben gemaakt van de dreigbrief hij ontving op 4 november 2016, noch van de dreigberichten die hij na zijn aankomst in BELGIË ontving via Facebook - quod certe non.

Verweerster werpt op dat verzoeker bij AANVANG van zijn persoonlijk onderhoud opwerpt dat hij op DVZ verkeerdelijk had aangegeven dat hij op 11 april 2016 een dreigbrief had ontvangen, terwijl het in feite op 4 november 2016 was. Het verslag van het interview bij DVZ maakt echter geen melding van het feit dat verzoeker een dreigbrief had ontvangen, laat staan op 11 april 2016.

Dit is wat hierover vermeld staat in het verslag van het eerste interview:

[...]

Verweerster lijdt hieruit af dat het relaas dat verzoeker vertelde op DVZ niet gelijklopend zou zijn met het relaas dat hij heeft verteld tijdens zijn persoonlijk onderhoud met verweerster.

Dat is wel heel kort door de bocht, zeker wanneer men weet dat verzoeker zeker niet de enige (of de laatste) waarvan niet alle verklaringen werden opgenomen in het verslag van het interview op DVZ.

Bij DVZ moet alles snel snel gaan. Verzoekers worden gevraagd om hun relaas zo kort mogelijk te houden.

De kans is aldus groter dat verzoeker tijdens zijn interview bij DVZ daadwerkelijk heeft verteld over de dreigbrief, maar dat dit nooit in het verslag genoteerd werd. Waarom zou verzoeker er anders op terugkomen en spontaan toegeven dat hij zich vergist had tijdens zijn interview bij DVZ?!

Toen duidelijk dat S. (...) degene was die verzoeker had aangevallen diende verzoeker geen nieuwe klacht in tegen deze persoon.

Wanneer men een klacht indient, heeft dit tot gevolg dat er een strafonderzoek wordt opgestart. Alle vaststellingen die gebeuren in het kader van dat strafonderzoek maken deel uit van datzelfde strafrechtelijk dossier.

Verzoeker gaf aan dat hij klacht indiende tegen onbekenden. Op dat moment had hij ook werkelijk geen idee wie de gemaskerde mannen waren die hem hadden aangevallen.

Via een bevriende politieagent kwam hij te weten dat het allicht om S. (...) ging. Aangezien de Politie zelf tot deze vaststelling was gekomen op basis van de persoonsbeschrijving die verzoeker had gegeven van de dader, hoorde dit reeds te zijn opgenomen in het strafdossier.

Of verzoeker nu een nieuwe klacht ging neerleggen of niet, zou dus niets hebben uitgemaakt. De bevriende politieagent had trouwens sowieso al aangegeven dat ze niets zouden ondernemen aangezien S. (...) deel uitmaakte van Hamas.

Het zou ongeloofwaardig zijn dat de Politie verzoeker de naam meedeelt van zijn vermoedelijke belager aangezien ook deze vermeende belager lid was van Hamas.

Verzoeker lichtte reeds dat één van de Politieagenten een goede kennis van hem was. Ondanks het feit dat die laatste aangesloten was bij Hamas, kwamen verzoeker en hij goed met elkaar overeen.

Aan de hand van de beschrijving die verzoeker kon geven van zijn belagers, vermoedde de politie dat het ging om een zekere S. (...), een persoon die kon worden gelinkt aan de familie E. M. (...), meer bepaald is hij het neefje van A. E. M. (...).

De bevriende agent suggereerde dat verzoeker deze persoon opzocht op Facebook. Misschien kon hij zijn belager herkennen. Dit zou niet tot gevolg hebben dat die persoon werd vervolgd, zo werd duidelijk aangegeven. Maar dan wist verzoeker ten minste voor wie hij moest opletten naar de toekomst toe.

Verzoeker kan geen kopie bijbrengen van de klacht die hij indiende tegen onbekenden/S. (...).

Het klopt dat verzoeker geen kopie kan bijbrengen van zijn klacht. Hij heeft op een bepaald moment zelfs een advocaat onder de arm genomen om inzage te krijgen van het dossier, tevergeefs.

Verweerster stelt vraagtekens bij de manier waarop verzoeker ongemerkt de grenspost is kunnen oversteken.

Wat betreft de oversteek van de grenspost heeft verzoeker uitgebreid zijn relaas gedaan tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

[...]

4. Hoewel de bewijslast normaalgezien rust op de aanvraag, heeft verweerster de plicht om de relevante feiten vast te stellen en te beoordelen rekening houdend met het feit dat asielzoekers meestal niet in staat zijn om hard bewijs te leveren.

Als er echter geen bewijs kan worden gevonden van het feit dat de aanvrager onjuistheden vertelt, dient aan de aanvrager het voordeel van de twijfel te worden gegeven, zeker wanneer de aanvrager geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, hetgeen in casu het geval is.

Verzoeker is formeel dat hij de waarheid vertelt.

De door verweerster ingeroepen argumenten volstaan niet om verzoeker in diskrediet te brengen.

5. Naast deze problemen met Hamas, verwijst verzoeker naar de veiligheids- en leefomstandigheden in GAZA.

De jaren 2012 en 2013 waren eerder kalm, maar in 2014 heeft de regio een nieuwe golf van geweld gekend.

Ook vandaag is de situatie allesbehalve stabiel.

6. Experts op het terrein zijn van mening dat het slechts een kwestie van tijd is voordat ISRAËL nieuwe militaire aanvallen zal uitvoeren op GAZA.

Gewelddadige aanvallen van ISRAËL op GAZA mogen niet enkel worden gelijkgesteld met raketbeschietingen door Hamas, maar moeten breder worden gezien in het algemene Israëlische beleid ten aanzien van de bezette Palestijnse gebieden.

Als gevolg van wat hierboven is besproken, is het duidelijk dat de veiligheidssituatie in GAZA, omschreven als rustig door verweerster, toch niet zo stabiel is als verweerster wil laten uitschijnen.

Bovendien mag niet vergeten worden dat tijdens deze periode van 'rust', de huizen die werden vernietigd niet opnieuw worden heropgebouwd en dat het Palestijnse volk alleen maar kan overleven dankzij noodhulp.

7. De redenen die verzoeker dwongen om de Gazastrook te verlaten en de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar de Gazastrook zijn identiek, met name

- De vervolging door Hamas, zijn familie en de Palestijnse samenleving waarvan hij het slachtoffer is, minstens dreigt te worden en

- De veiligheidssituatie in de Gazastrook

Noch UNRWA, noch de overheid, noch de familie van verzoeker kan soelaas bieden.”

In een volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij kort in op de werking van UNRWA. De verzoekende partij betoogt dat UNRWA niet zorgt voor de veiligheid van de Palestijnen in de bezette gebieden, maar biedt in tegendeel welzijn, onderwijs, gezondheidszorg en onderdak. UNRWA kan de burgers niet beschermen tegen vervolging door Hamas of bommen. Ook wijst de verzoekende partij op de financiële problemen bij UNRWA.

Dan stelt de verzoekende partij dat de Palestijnse overheid haar ook niet tegen Hamas kan beschermen. De verzoekende partij benadrukt dat Hamas geen bescherming biedt aan haar tegenstanders en wijst erop dat het algemeen bekend is dat Hamas hard optreedt tegen haar tegenstanders. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de terugkeer naar de Gazastrook afhankelijk is van de opening van de grensovergang bij Rafah, het beleid van de Egyptische regering en de veiligheidssituatie in de noordelijke Sinai regio. In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij in op de opening van de grenspost van Rafah.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota

4.1. De verwerende partij maakt op 22 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus 'Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire' van 5 oktober 2020

- COI Focus 'Palestine. Retour dans la Bande de Gaza' van 3 september 2020.

4.2. Op 26 oktober 2020 maakt de verzoekende partij een aanvullende nota over met nieuwe stukken. Deze aanvullende nota bevat de volgende documenten:

- Attest UNRWA van 23 augustus 2020

- originele geboorteakte Palestina met beëdigde vertaling

- originele geboorteakte Saoedië-Arabië met beëdigde vertaling

- een verklaring van het volkscomité met beëdigde vertaling

- een bewijs van aanvraag van een kopie van het dossier met beëdigde vertaling

- verklaring van het provinciebestuur met beëdigde vertaling

- geboorteakte van M.S.

- enveloppe waarin deze documenten verstuurd werden.

4.3. Op 3 november 2020 maakt de verwerende partij een schriftelijk verslag over als antwoord op de vraag van de waarnemende voorzitter ter terechtzitting van 28 oktober 2020 omtrent de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D Vluchtelingenverdrag.

4.4. Op 1 december 2020 verstuurt de verzoekende partij een aanvullende nota. Deze aanvullende nota bevat de volgende documenten:

- een CD-rom met documenten

- zeven beëdigde vertalingen

- een verklaring van de verzoekende partij.

5. Over de rechtspleging

5.1.1. Ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij dat ze het schriftelijk verslag van de verwerende partij niet ontvangen heeft. Ter terechtzitting overhandigt de waarnemende voorzitter aan de advocaat die loco verschijnt een kopie van dit verslag.

5.1.2. Na de terechtzitting blijkt uit nazicht van het rechtsplegingsdossier dat op 6 november 2020 de griffie van de Raad een kopie van het schriftelijk verslag naar de gekozen woonplaats aangetekend heeft gestuurd, namelijk naar advocaat L. RECTOR, J.P. Minckelersstraat 164, 3000 LEUVEN. Na raadpleging van de website van BPost (Track & Trace) en een opzoeking te hebben uitgevoerd op basis van de barcode van de aangetekende zending, blijkt dat de aangetekende brief op 10 november 2020 om 12.42 uur op de gekozen woonplaats werd afgeleverd (zie rechtsplegingsdossier). Het betoog van de verzoekende partij mist aldus feitelijke grondslag.

5.2.1. Na de terechtzitting stuurt de verzoekende partij ook een brief naar de Raad op om bepaalde toelichtingen te geven bij de bestreden beslissing. De verzoekende partij vond dat haar advocaat deze elementen onvoldoende had toegelicht tijdens de hoorzitting.

5.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zowel bij de terechtzitting van 28 oktober 2020 als bij de ter terechtzitting van 19 november 2020 in persoon aanwezig was. De verzoekende partij heeft ook het woord gekregen om de belangrijkste elementen van haar vluchtrelaas toe te lichten. Ook werd erop gewezen dat de procedure bij de Raad hoofdzakelijk schriftelijk verloopt waardoor de partij en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, doch is het hierbij niet noodzakelijk dat ze alle argumenten uit hun verzoekschrift mondeling herhalen. Ook kunnen de partijen géén andere middelen aanvoeren dan die welke ze in hun procedurestuk (verzoekschrift of nota) hebben uiteengezet (cfr. art. 39/60 van de Vreemdelingenwet). Uit het proces-verbaal blijkt ook niet dat de verzoekende partij gehinderd werd in de uiteenzetting van haar mondeling betoog. De toelichting die de verzoekende partij in haar brief van 1 december 2020 uiteenzet omtrent de punten die haar advocaat niet voldoende had toegelicht ter terechtzitting zijn gelijkaardig aan de argumenten die in het verzoekschrift opgeworpen werden. Bijgevolg hadden zowel de Raad als de verwerende partij er kennis van. Daar de toelichting van 1 december 2020 inhoudelijk gelijkaardig is aan het verzoekschrift, blijkt niet dat de rechten van verdediging van de verzoekende partij geschonden werden. Bijgevolg worden de debatten niet heropenend. De stukken die aan de aanvullende nota van 1 december 2020 toegevoegd worden, vormen op zich ook geen aanleiding om de debatten te heropenen gelet op hetgeen wat volgt.

6. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

7. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel

van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in de aangegeven mate niet worden aangenomen.

8. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

9. Voorafgaande bemerking

9.1.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.”

9.1.2. De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. In dit verband wijst de Raad er ook nog op dat de verzoekende partij aangegeven heeft dat er geen procedurele noden waren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar persoonlijk onderhoud medische documenten bijgebracht heeft. In deze medische documenten wordt niet geattesteerd dat er bijzondere procedurele noden aan de verzoekende partij dienen toegekend te worden. Evenmin blijkt dit impliciet uit deze documenten. In het attest van de psychiater wordt er wel gewag gemaakt van geheugenproblemen. Er wordt op zeer summiere wijze dus gesteld dat er sprake is van een geheugenprobleem als subjectief letsel. Op geen enkele wijze wordt door de arts verduidelijkt waaruit dit geheugenprobleem bestaat, op welke momenten het zich voordoet of hoe ernstig het probleem is. De Raad kan uit dit attest geenszins afleiden in welke mate het geheugenprobleem, een invloed kan hebben op het toekennen van procedurele noden en het weergeven van een relaas. Evenmin wordt dit uiteengezet in het verzoekschrift of in de verschillende aanvullende nota's.

Uit het geheel van de gehoorverslagen blijkt dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het gehoor zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. De verzoekende partij laat bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze haar psychologische problemen het beantwoorden van de vragen op het CGVS zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor anders zou zijn verlopen indien zij op een andere manier zou zijn gehoord. Ook heeft de advocaat van de verzoekende partij op het einde van het persoonlijk onderhoud hieromtrent geen opmerkingen geformuleerd.

9.2.1. Zowel de verzoekende partij als de verwerende partij menen dat alhoewel de verzoekende partij bij UNRWA geregistreerd is, ze niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt daar zij geen bijstand van UNRWA ontvangt omdat ze een ambtenaar is.

9.2.2. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de

Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag is niet van toepassing op alle Palestijnen. In de UNHCR-richtlijnen, kan worden gelezen dat het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag beperkt is tot Palestijnse vluchtelingen. Onder Palestijnse vluchtelingen worden volgende 3 categorieën bedoeld:

- De zogenaamde ‘Palestina vluchtelingen’ in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd ‘registered refugees’);
- De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daar opvolgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren;
- De nakomelingen van Palestina vluchtelingen en Palestijnse ontheemden (UNHCR “Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van december 2017, p. 5-6; zie ook conclusie van AG Mengozzi in de zaak C-585/16, Alheto, 17 mei 2018, pt. 28-29 en 36).

Uit de “Consolidated Eligibility and Registration Instructions” (hierna: CERI) van 1 januari 2009, blijkt dat ‘Palestina vluchtelingen’ van 1948 worden geregistreerd in het registratiesysteem van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA), vervolgens een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand van UNRWA ontvangen (hoofdstuk III.A.1 van de CERI, p. 3).

De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 worden daarentegen niet door UNRWA geregistreerd en hebben dan ook geen UNRWA-kaart, maar kunnen wel UNRWA-bijstand ontvangen en gebruik maken van de diensten van UNRWA (hoofdstuk III.B van de CERI, p. 6-7). Het gegeven dat ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 niet bij UNRWA zijn geregistreerd, doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat zij niettemin vallen onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag (zie in deze zin ook HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Bolbol, pt. 45-48).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in Gaza en geregistreerd is bij UNRWA. Dit blijkt zowel uit de verklaringen van de verzoekende partij als uit de stukken van administratief dossier daar de verzoekende partij haar UNRWA-registratiekaart bijgebracht heeft. Een gegeven dat niet wordt betwist door de verwerende partij.

De commissaris-generaal beargumenteert in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, dat huidige zaak dient onderzocht te worden op basis van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omdat een loutere registratie bij UNRWA niet voldoende is en uit de verklaringen van de verzoekende partij niet blijkt dat zij daadwerkelijk beroep gedaan heeft op de hulp van UNRWA. Omdat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen, meent de commissaris-generaal dat de verzoekende partij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

De Raad herinnert eraan dat in de zaak Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal het Hof van oordeel was dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ 17 juni 2010, C 31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal: *“52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs*

vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)). Waar het Hof van Justitie in Bolbol stelt dat registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, lijkt dat het Hof in de zaak Alheto dit standpunt genuanceerd heeft (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto tegen Zamestrik-predsedatel na Darzhavna agentsia zo behantsite). Echter, in het arrest XT bevestigt het Hof van Justitie nogmaals haar standpunt zoals uiteengezet in het arrest Bolbol dat “48. Eenieder die, zoals XT, bij de UNRWA is geregistreerd, dient dus in aanmerking te komen voor bescherming en bijstand van deze organisatie ten behoeve van zijn welzijn als vluchteling (zie in die zin arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punt 84).

49 Wegens deze specifieke vluchtelingenstatus die voor de Palestijnen in de gebieden in het Nabije Oosten is ingesteld, zijn personen die bij de UNRWA zijn geregistreerd in beginsel, krachtens artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95, dat overeenkomt met artikel 1, onder D, eerste alinea, van het Verdrag van Genève, uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de Unie” (HvJ 13 januari 2021, XT t. Duitsland, C-507/19, punt 48-49).

In casu verwijst de verwerende partij naar de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij ondanks de UNRWA-registratie ‘thans’ geen hulp inriep omdat ze het niet nodig had, zodat de verzoekende partij niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij duidelijk antwoordt dat zij geregistreerd is bij UNRWA en dat zij over een UNRWA-registratiekaart beschikt die zij ook bij zich had tijdens het persoonlijk onderhoud. In het arrest Bolbol wordt in § 52 gesteld dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA wordt genoten. Uit haar UNRWA-registratie volgt dus dat zij daadwerkelijk hulp heeft genoten en dat de uitsluitingsgrond dus op haar van toepassing is. In het arrest XT stelt het Hof van Justitie nogmaals dat eenieder die bij UNRWA is geregistreerd, in aanmerking komt voor bescherming en bijstand van deze organisatie ten behoeve van zijn welzijn als vluchteling. Wegens deze specifieke vluchtelingenstatus die voor de Palestijnen in de gebieden in het Nabije Oosten is ingesteld, zijn personen die bij UNRWA zijn geregistreerd in beginsel uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de Unie (zie ook HvJ 13 januari 2021, XT t. Duitsland, C-507/19, punt 45-49 en 53).

Er zijn evenmin redenen om aan te nemen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Gaza niet opnieuw onder de bescherming van UNRWA valt, zoals verder wordt uiteengezet. Derhalve besluit de Raad dat de verzoekende partij onder de uitsluitingsgrond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt.

10. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

10.1. De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op de verzoekende partij van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1, D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft zij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de

door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

10.2. De toepassing van deze voorwaarden

10.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

De Raad stelt te dezen vast dat het administratief dossier geen informatie bevat over de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook. Het ontbreekt de Raad dus aan actuele informatie om te kunnen bepalen of UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren en of het voor UNRWA aldus al dan niet mogelijk is om de verzoekende partij in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt duidelijk dat de verzoekende partij als ambtenaar van de Palestijnse overheid tewerkgesteld was en dat zij haar eigen universitaire studies betaald heeft. De verzoekende partij heeft geen hulp of bijstand van UNRWA gevraagd. Evenmin heeft haar gezin dergelijke hulp gevraagd.

De verzoekende partij blijkt dus UNRWA-geregistreerd te zijn maar stelt uitdrukkelijk dat zij nooit bijstand op UNRWA gedaan heeft (NPO 4 maart 2020, p.5). De vaststelling door de Raad dat er geen informatie in het administratief dossier zit met betrekking tot de werking en financiering van UNRWA is derhalve in casu niet relevant. Des te meer omdat uit de verzoekende partij ook niet stelt of geen begin van bewijs bijbrengt dat het agentschap opgehouden is te bestaan. In tegendeel uit de brief van UNRWA blijkt geenszins dat het agentschap opgehouden is te bestaan.

10.2.2. Redenen buiten de invloed van de verzoekende partij en onafhankelijk van haar wil die haar dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in

the context of Palestinian refugees seeking international protection” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

10.2.3. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat de verzoekende partij (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

De verzoekende partij betwist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang in Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza” van 25 maart 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 16, map met ‘landeninformatie’), en de COI Focus “Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza” van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 10 september 2020 wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitskaart, een paspoort, een geboorteakte en een UNRWA-document beschikt. Bijgevolg zijn er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen de verzoekende partij ook niet betwist. Aldus zijn er, rekening houdend met voormelde informatie, geen redenen voorhanden om aan te nemen dat de verzoekende partij niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang

tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in Noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "Comprehensieve Operatie Sinai 2018", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "Comprehensieve Operatie Sinai 2018" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan er niet

besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt de verzoekende partij geen enkel bewijs aan dat zij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

Uit de informatie die de verwerende partij bijbrengt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017). De rapporten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt laten niet anders te besluiten.

De verwerende partij houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie in het verzoekschrift of de aanvullende nota bij waaruit het tegendeel blijkt.

10.2.4. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 7 juni 2019, de COI Focus "Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019 die zich in het administratief dossier bevinden, de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 6 maart 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij en de COI Focus Palestine. "Territoires palestiniens – Gaza Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde

ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook in 2019 konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël af. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn lichte eenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden,

waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als *“relatief hoog”*, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het

coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van “de Grote Mars van de Terugkeer”. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de COVID-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus “Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

De verzoekende partij brengt geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. De video's die op de CD-roms weergegeven worden, laten ook niet toe om anders te oordelen. Dit materiaal ligt in de lijn van bovenstaande bevindingen.

10.2.5. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. De socio-economische situatie van de verzoekende partij in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

De verwerende partij en de Raad betwisten niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëliische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium “persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat humanitaire of socio-economische omstandigheden in bepaalde gevallen aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. De verzoekende partij kan zich niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat haar socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet de verzoekende partij aantonen dat zij omwille van haar persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer de persoonlijke levensomstandigheden van de verzoekende partij in de

Gazastrook dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden. Er is sprake van een situatie van extreme armoede wanneer de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en wanneer dat het voor UNRWA onmogelijk is om de verzoekende partij levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt echter dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt dat uw socio-economische situatie naar behoren was. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw financiële situatie beter is dan die van andere mensen. U heeft voorts onderwijs gevolgd aan een privé universiteit die naar uw eigen zeggen behoorlijk duur was. U en uw familie hadden aldus voldoende financiële ademruimte om dergelijke studies aan te vatten (CGVS p.6). Op basis daarvan kan er afgeleid worden dat uw financiële situatie voldoende ruim was, zodanig dat u zich dergelijke studies kon veroorloven. U werkte sinds 2008 in dienst van het ministerie van gezondheid (CGVS p.6). U kreeg dan ook geen steun van UNRWA omdat u ambtenaar was (CGVS p.5). U verdiende 2300 shekel per maand (CGVS p.6). U bent officieel nog steeds in dienst van het ministerie. U had initieel betaald verlof genomen, hetgeen vervolgens in onbetaald verlof omgezet werd. De situatie van uw familie was evenmin zorgwekkend. U verklaarde dat uw beide ouders gepensioneerde leerkrachten zijn. Bij aanvang van hun pensioen hebben ze een mooi bedrag gekregen en konden ze er wel even tegen, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.8). Voorts hebben uw ouders een huis van drie verdiepingen gebouwd. Onderaan het gebouw zijn er winkels die verhuurd worden. Ook het appartement waar u in woonde wordt momenteel verhuurd, hetgeen uw ouders in een stabiele inkomstenbron voorziet. De rest van uw broers en zussen had eveneens stabiele inkomsten. Zo verklaarde u dat de echtgenoot van uw zus Wiaam een hoge functie, amid bij de politie, had in de periode dat de Palestijnse autoriteit aan de macht was. Hij ging op pensioen bij de machtsovername van Hamas en geniet nu van het leven, zo zegt u (CGVS p.8, p.9). Uw broer Taher heeft een eigen strijkatelier en schoenenwinkel, dewelke door uw ouders gefinancierd werd. Uw broer Bassim werkt in een GSM winkel (CGVS p.8). Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”*

Uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Haar verzoekschrift en de aanvullende nota's doet niet anders besluiten. De medische attesten die bijgebracht worden laten ook niet toe anders te besluiten, want uit deze attesten blijkt geenszins dat de verzoekende partij niet meer zou mogen of kunnen werken.

De verzoekende partij brengt aldus geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Bijgevolg kan de verzoekende partij geenszins volhouden dat er in haren hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden ertoe hebben geleid dat zij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat zij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. De vluchtmotieven van de verzoekende partij

De verzoekende partij stelt de Gazastrook ontvlucht te zijn omdat ze vreest gedood te worden bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij kan echter niet preciseren door wie of waarom ze zou gedood worden. De verzoekende partij stelt dat ze telkens door andere mensen geveiseerd, ontvoerd en bedreigd werd (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p. 15-16). Voor de samenvatting van de

vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

Ter ondersteuning van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar geboorteakte, de geboorteakte van haar familieleden, een bundel documenten in verband met haar werk, studies en verlofaanvraag, een paspoort, een huwelijksakte, een rijbewijs, een werkbadge, een bankkaart, een UNRWA-registratiekaart, een stapel documenten in verband met haar reisweg, een cd-rom met video's van problemen van andere mensen en de algemene situatie in Gaza, een medisch dossier, een rapport aangaande de falende diensten van UNRWA, een bericht op Facebook met een oproep aan Hamas van de verzoekende partij, documenten gelinkt aan de tussenkomst van haar advocaat aangaande de klacht, twee dreigberichten via Messenger, printscreens van de Facebook pagina's van de personen waar verzoekende partij problemen mee had, foto's van haar belagers, een bericht op Facebook van een oudere man die iets gelijkaardigs meegemaakt had.

Op 26 oktober 2020 maakt de verzoekende partij een aanvullende nota over met nieuwe stukken. Deze aanvullende nota bevat de volgende documenten: attest UNRWA van 23 augustus 2020, originele geboorteakte Palestina met beëdigde vertaling, originele geboorteakte Saoedi-Arabië met beëdigde vertaling, een verklaring van het volkscomité met beëdigde vertaling, een bewijs van aanvraag van een kopie van het dossier met beëdigde vertaling, een verklaring van het provinciebestuur met beëdigde vertaling van 22 februari 2020, een geboorteakte van M.S en de enveloppe waarin deze documenten verstuurd werden.

De aanvullende nota van 1 december 2020 bevat de volgende documenten: een Cd-rom met documenten, zeven beëdigde vertalingen en een verklaring van de verzoekende partij.

Haar geboorteakte, de geboorteakte van haar familieleden, een bundel documenten in verband met haar werk, studies en verlofaanvraag, een paspoort, een huwelijksakte, een rijbewijs, een werkbadge, een bankkaart, de brief van UNRWA en een UNRWA-registratiekaart, hebben allemaal betrekking op identiteitsgegevens, familiesamenstelling, studies en haar werk. Al deze gegevens worden in casu niet betwist. De enveloppe toont op zich gewoon aan dat de verzoekende partij briefwisseling uit Gaza ontvangt.

De verzoekende partij legt ook een stapel documenten in verband met haar reisweg neer. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Dient evenwel aangestipt te worden dat u niet kan overtuigen wat betreft uw verklaringen aangaande de manier waarop u Gaza zou verlaten hebben. Volgens uw verklaringen zouden vrienden van uw vader geregeld hebben dat u probleemloos het deel van de door Fatah gecontroleerde grensovergang kon passeren (CGVS p.13). Het deel onder controle van Hamas moest u zelf regelen. U diende aldus voorbij de Hamas-grenspost te geraken zonder dat ze uw naam konden controleren en noteren. U stelde dat mensen in Khan Younes in een zaal verzameld worden. Vanuit die zaal werden ze naar bussen overgebracht, maar eerst werden de paspoorten verzameld en in een zak gestoken. Deze zak met paspoorten had een agent vast (CGVS p.14). U slaagde erin voorbij heel die controle te glippen en u ongezien te voegen bij de mensen die aan de bussen stonden te wachten. Dit is niet geloofwaardig. U verklaarde dat er mensen de agenten van Hamas geld betaalden en zich vervolgens zonder controle bij de menigte konden voegen. Dit was bij u niet het geval. U heeft niets betaald en maakte gebruik van wat verwarring om u tussen de aanwezigen te mengen en de bus op te stappen. Het is niet geloofwaardig dat u zo ongemerkt voorbij de controlepost van Hamas zou zijn geraakt. Bovendien stelde u dat al de reizigers hun paspoort afgegeven hadden en dat het in een zak in de bus lag (CGVS p.14). Al die mensen moesten dan ook terug uit de bus en moesten hun paspoort terugkrijgen. Dat u dan niet opgemerkt zou zijn, is hoogst merkwaardig.”* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De verzoekende partij brengt een volmacht van haar advocaat bij om een kopie van haar klacht te bekomen, een document waarin meegedeeld wordt dat de verzoekende partij naar het politiekantoor van Deir Al-balah gegaan is om haar klacht in te trekken zodat het probleem cordiaal kon worden opgelost en een verklaring van de algemene directie van de politie van het Alwsta provinciebestuur van 22 februari 2020. In deze verklaring geeft de politiechef aan dat de verzoekende partij op 4 november 2016 een klacht tegen onbekenden heeft ingediend, dat de verzoekende partij op 7 mei 2017 afstand van haar klacht gedaan heeft, dat op 20 februari 2020 de vordering aan het Openbaar Ministerie werd overgemaakt en dat het document op vraag van een advocaat opgesteld werd. De Raad stelt dat in de

verklaring van de algemene directie van de politie van 22 februari 2020 vermeld wordt dat de verzoekende partij op 7 mei 2017 afstand van haar klacht gedaan heeft. Deze datum stemt niet overeen met de verklaringen van de verzoekende partij. Tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij verklaard dat ze op 4 juli 2017 afstand van haar klacht gedaan heeft (NPO, 4 maart 2020, p. 3). Voorts wordt in dit document vermeld dat de verzoekende partij op 4 november 2016 aangevallen werd, terwijl de verzoekende partij steeds verklaard heeft dat ze op 3 november 2016 aangevallen werd (NPO 4 maart 2020, p.21). Daarenboven is het merkwaardig dat de politie verklaart dat de klacht het referentienummer 2017/651 heeft, terwijl de verzoekende partij verklaart dat de klacht in november 2016 ingediend werd. Bijgevolg kan je redelijkerwijze aannemen dat het referentienummer met "2016" zou beginnen om te refereren aan het jaar waarin de klacht werd ingediend. Op het document van 18 februari 2020 waarin de advocaat een kopie van het dossier opvraagt, wordt bovendien als referentienummer 2016/2589 vermeld. In de bestreden beslissing wordt omtrent het *"document waarin meegedeeld wordt dat de verzoekende partij naar het politiekantoor van deir el balah gegaan is om haar klacht in te trekken"* terecht gemotiveerd dat: *"Merkwaardig genoeg bevond het dossier betreffende het indienen van de klacht zich in Gaza stad en het dossier aangaande het intrekken van de klacht in Deir el Balah (CGVS p.19). Het lijkt nochtans vrij logisch dat het indienen en het intrekken van een klacht in hetzelfde dossier terecht zou komen. Dit was klaarblijkelijk niet het geval, wat toch weinig logisch is."* In het persoonlijk schrijven van 1 december 2020 van de verzoekende partij verklaart ze dat ze nooit gesteld heeft dat ze een klacht in Gaza ingediend heeft. De verzoekende partij betoogt dat ze een klacht in Deir Al-balah ingediend heeft. Ten gevolge van de politiewerking in de Gazastrook werd de klacht doorgestuurd naar Gaza en vervolgens werd het dossier opnieuw doorverwezen naar het politiecentrum van Deir Al-balah. In dit verband stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar betoog uit het persoonlijk onderhoud herhaalt. Voorts staft de verzoekende partij haar verklaringen op generlei wijze dat dit de werking van de politie in de Gazastrook is. Wat er ook van zij, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij de klacht op zich ook niet bijbrengt. Al deze elementen samengenomen doen afbreuk aan de bewijswaarde van het bijgebracht document omtrent de machtiging van haar advocaat en de intrekking van haar klacht. Hierdoor kan aan deze documenten slechts een relatieve bewijswaarde toegekend worden.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij ook een aantal printscreens van Facebook bij. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"Wat betreft de documenten in verband met uw bedreigingen kan er opgemerkt worden dat deze facebookprints zijn. Zo legt u een dreigement neer waarvan u niet weet van wie het afkomstig is en eigenlijk weet u evenmin wat het betekent (CGVS p.17). U zou nog een ander dreigement ontvangen hebben nadat u in België aangekomen was, maar kende daar vreemd genoeg de inhoud niet meer van. U heeft er niet op gereageerd, heeft de afzender geblokkeerd en heeft er vervolgens niets meer vernomen (CGVS p.17, p.18)."* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Bovendien gaat het om een printscreens van berichten op Facebook, die op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk kunnen worden vervalst. Het bericht op Facebook van een oudere man die iets gelijkaardigs meegemaakt had, heeft geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"U had voorts een oproep via facebook aan Hamas gedaan om het probleem op te lossen. Er werd op gereageerd door iemand die u een hart onder de riem stak en meedeelde dat het wel in orde ging komen (CGVS p.19). Op basis van dergelijke berichten kan u aldus evenmin aantonen dat u daadwerkelijk problemen ondervond met Hamas. Het is immers niet moeilijk om dergelijke berichten op het internet te zetten."* Hetzelfde geldt voor de chatberichten die de verzoekende partij bijgebracht heeft.

De printscreens van de Facebook pagina's van de personen waar verzoekende partij problemen mee had en de foto's van haar voorgehouden belagers dienen getoetst te worden aan de verklaringen van de verzoekende partij. Op zich zijn deze documenten onvoldoende om het relaas van de verzoekende partij te staven. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"Met de printscreens van uw voorgehouden belagers kan u niet aannemelijk maken dat u effectief door hen bedreigd werd."* Hetzelfde geldt voor de foto's van haar verwondingen die de verzoekende partij bijgebracht heeft.

De verzoekende partij brengt ook een attest bij van 27 februari 2020 waarin een dokter stelt dat de verzoekende partij chronische gezondheidsproblemen heeft omwille van aanvallen in haar thuisland, namelijk otospongiose rechts ten gevolge van slag op het oor, waarvoor hij in 2019 een heelkundige ingreep ondergaan heeft, chronische stijfheid linker onderbeen, ten gevolge van een trauma en kleine heelkunde en een depressie. Ook brengt de verzoekende partij een attest van 13 februari 2020 bij van een psychiater waarin geattesteerd wordt dat de verzoekende partij lijdt aan een posttraumatisch

stresssyndroom, dat de verzoekende partij sinds 13 november 2019 regelmatig op consultatie komt en een geheugenprobleem heeft. Ook voegt ze een foto van de medicatie die ze neemt. De verzoekende partij brengt een attest van 15 januari 2019 waarin de diagnose van een bilateraal ososkienrose wordt vastgesteld. Geen enkel van deze attesten schetst de feitelijke omstandigheden van de context waarin de ingeroepen klachten ontstaan zijn. In het attest van 27 februari 2020 wordt in algemene termen gesteld dat dit het gevolg is van aanvallen in haar thuisland. Er blijkt niet op basis van welk onderzoek de arts deze vaststelling gedaan heeft, die daarenboven zeer algemeen zijn. Er kan bijgevolg geen causaal verband worden afgeleid tussen de diagnose van de verzoekende partij en de door haar aangehaalde vluchtmotieven. Voormelde attesten geven geen definitief en absoluut uitsluitend over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaan op zich niet om de aangehaalde vluchtmotieven en de daaruit volgende vrees voor een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken. Bijgevolg moeten deze attesten in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij hierover worden beoordeeld. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vluchtmotieven door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt eveneens gemotiveerd dat: *“De documenten in verband met uw neef of uw buurman werpen geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven, aangezien ze niet op u persoonlijk betrekking hebben. Dit geldt ook aangaande de video’s over de algemene situatie in Gaza en het tekortschieten van de diensten van UNRWA.”* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. De videofragmenten die de dochter van de verzoekende partij tonen hebben geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij, maar dienen ter illustratie van de algemene situatie in de Gazastrook. Waar in de videofragmenten wordt gesteld dat de kinderen van de verzoekende partij paniekaanvallen hebben, wijst de Raad erop dat niet aangetoond is dat dit het gevolg van de vluchtmotieven van de verzoekende partij is. Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij ook verklaard dat er niets mis is met haar dochter (NPO 4 maart 2020, p.18). De verzoekende partij brengt ook verschillende chatberichten bij waarvan het jaartal niet vermeld wordt. Deze chatberichten hebben geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Het arrestatiebevel heeft betrekking op een zeker K.J.Y en is afkomstig van het volkscomité in het Al Buss kamp (Tyre-Libanon) op geen enkele wijze wordt toegelicht door de verzoekende partij wat het verband is met het vluchtrelaas van de verzoekende partij waardoor geen enkele bewijswaarde aan dit document kan toegekend worden.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vluchtmotieven vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota en na de opmerkingen van de verzoekende partij ter terechtzitting gehoord te hebben, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot de vluchtmotieven van de verzoekende partij.

Ten eerste wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat de verzoekende partij in eerste instantie niet weet wie haar zou doden of waarom ze haar zouden doden (NPO 4 maart 2020, p.15 en 16). Het is pas verder in het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij verklaart dat haar problemen begonnen zijn in oktober 2016 toen ze de buurvrouw uitgescholden heeft. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de buurvrouw jaloers was op de echtgenote van de verzoekende partij omdat haar echtgenoot tussengekomen was in een probleem tussen de verzoekende partij en haar echtgenote. Omwille hiervan was de buurvrouw jaloers op de echtgenote van de verzoekende partij. De verzoekende partij zou daarop de buurvrouw telefonisch gecontacteerd hebben om de situatie te kalmeren waarop de buurvrouw haar uitgescholden heeft. De verzoekende partij zou op haar beurt de buurvrouw uitgescholden hebben. De verzoekende partij haalt aan dat het zeer grof is als een man een vrouw uitscheldt (NPO 4 maart 2020, p.20-21). De dag nadat dit incident zich voorgedaan heeft, zou de verzoekende partij door de broer van de buurvrouw telefonisch bedreigd geweest zijn.

De Raad wijst er vooreerst op dat het weinig geloofwaardig is dat de buurman ooit eens tussengekomen is om een probleem op te lossen tussen de verzoekende partij en haar echtgenote, daar de verzoekende partij voorhoudt dat de familie van de burens tot Hamas behoorden (NPO 4 maart 2020, p.21) en haar familie als pro Fatah gepercipieerd wordt (NPO 4 maart 2020, p.10). De vader van de buurman zou zelfs een hoge functie binnen Hamas hebben. In die omstandigheden is de tussenkomst van de buurman, waarvan de verzoekende partij weliswaar stelt dat het een vriend is, weinig geloofwaardig. Daarenboven geeft de verzoekende partij ook geen verdere duiding omtrent het probleem dat zij had met haar echtgenote. Voorts verklaart de verzoekende partij dat zij dagelijks haar vriend zag en met hem sprak. Hij zou aan de verzoekende partij hebben gezegd dat hij met zijn echtgenote gesproken heeft, dat er in de familie over het feit dat zij haar echtgenote uitgescholden heeft gesproken wordt, maar dat het probleem niet zo belangrijk was en dat hij er niet op moest letten (NPO 4 maart 2020, p.21). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat het incident tussen de verzoekende partij en de buurvrouw door haar echtgenoot en de familie als niet ernstig beschouwd werd. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Het is slechts weinig aannemelijk dat het conflict zoals u het beschrijft kan leiden tot vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.”* Tot slot is het weinig plausibel dat een dergelijk twistpunt aanleiding zou hebben gegeven tot het gegeven dat de verzoekende partij op 3 november 2016 in elkaar geslagen werd, eind juni 2017 ontvoerd zou zijn geweest en nog eens ontvoerd werd op 23 december 2017.

De verzoekende partij haalt vervolgens aan dat zij op 3 november 2016 in haar huis door onbekenden in elkaar geslagen is. Het betroffen twee gemaskerde personen en één ongemaskerde man. De verzoekende partij wist niet wie het was of waarom ze haar in elkaar sloegen (NPO 4 maart 2020, p.21 en 22). Deze personen zouden niets gezegd hebben en weer weggegaan zijn. De volgende dag zou ze wel een dreigbericht ontvangen hebben waarvan ze niet wist van wie het afkomstig was en wat de bedoeling was (CGVS p.17). Het is weinig plausibel dat iemand afgedreigd wordt en onder druk te zetten zonder de intenties duidelijk te maken aan de persoon in kwestie. Het is pas nadat zij klacht tegen onbekenden neergelegd heeft dat aan het licht kwam wie haar had geslagen, namelijk S. die het neefje van de buurvrouw is. In dit verband wijst de Raad ervoor eerst op dat het geheel niet geloofwaardig is dat de politie kon identificeren wie het was op basis van de summiere verklaringen van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *“De politie vroeg u uw belager te beschrijven. Op basis van uw toch wel summiere beschrijving, met name dat hij groot was, een rond gezicht had en een litteken op zijn hoofd, zou de politie de dader hebben kunnen identificeren. Het bleek over een zeker S. (...) te gaan, klaarblijkelijk het neefje van de echtgenote van uw vriend (CGVS p.22).”* Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt ook niet dat de politie een daadwerkelijk onderzoek gevoerd heeft om na te gaan door wie de verzoekende partij in mekaar geslagen zou zijn geweest. Daarom dat het ongeloofwaardig is dat ze de persoon op basis van een dergelijke summiere beschrijving geïdentificeerd hebben. De geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij wordt verder ondermijnd waar ze enerzijds stelt dat het politieapparaat in functie van Hamas werkt (NPO 4 maart 2020, p.23) en anderzijds stelt dat S. bij Hamas hoorde en dat hij tot een belangrijke familie behoorde (NPO 4 maart 2020, p.23). In die omstandigheden is het niet plausibel dat de politie, en meer bepaald de recherche, de identiteit van de belager zonder meer aan de verzoekende partij meedeelt. Wanneer de protection officier dit opmerkt, tracht de verzoekende partij haar verklaringen te verschonen door de stellen dat haar buurman, die eveneens haar vriend is maar ook gehuwd is met de tante van S., bij het onderzoek betrokken is en degene was die haar gecontacteerd heeft (NPO 4 maart 2020, p.23). De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij verklaard heeft dat haar familie als pro Fatah gepercipieerd wordt (NPO 4 maart 2020, p.10), waardoor het weinig geloofwaardig is dat de politie dergelijke informatie met de verzoekende partij zou delen. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“U reageerde dat u de informatie van uw buurman had en dat hij omwille van het dossier onder druk werd gezet. Hij kreeg bevelen van Hamas die hij moest uitvoeren en hij anders riskeerde om zijn job te verliezen, zo zegt u (CGVS p.23). Het dossier werd naar Gaza doorgestuurd en uw buurman had er niets meer over te zeggen.”* Voorts is het weinig plausibel dat de verzoekende partij opgebeld wordt door de recherche om mee te delen wie de dader is en aangeeft dat het dossier overgemaakt werd, doch ook aangeeft dat ze onder druk gezet worden omdat het een belangrijke persoon is. In haar verzoekschrift en schrijven van 1 december 2020 stelt de verzoekende partij dat een nieuwe klacht indienen geen zin had omdat een bevriende politieagent had gezegd dat ze niets zouden ondernemen omdat S. deel uitmaakte van Hamas. De politie zou de wet niet toepassen op leden van Hamas. In die omstandigheden kan je je afvragen waarom de politie het dossier “überhaupt” naar “Gaza” overgemaakt heeft zoals de verzoekende partij telkenmale herhaalt.

Zowel in haar persoonlijk onderhoud als in haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat ze omwille van deze klacht verder problemen gehad heeft. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij verklaard heeft dat S. geen enkel probleem ondervonden heeft omwille van zijn positie bij Hamas. Daarenboven heeft de verzoekende partij zelf verklaard dat ze geen klacht tegen de persoon zelf ingediend heeft (NPO 4 maart 2020 p.22 - 23). In de verklaringen van de verzoekende partij is er bijgevolg geen enkele grondslag terug te vinden waarom zij omwille hiervan eind juni 2017 vanop haar werk ontvoerd werd. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij weer aan haalt dat haar ontvoerders de reden van de ontvoering niet kenbaar gemaakt hebben (NPO 4 maart 2020, p. 24). Ook werd ze zonder enige uitleg terug vrijgelaten. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Er kan toch aangenomen worden dat men een persoon met een reden gaat ontvoeren en dat de ontvoering een of ander doel dient waarover u ingelicht wordt. U heeft echter geen enkele verklaring voor de reden van uw ontvoering (CGVS p.24, p.25). Bovendien was er tussen de aanval in uw huis van 3 november 2016 en het moment dat u vanop uw werk gearresteerd zou zijn een periode van meer dan zes maanden verstreken. In die periode is er niets anders voorgevallen. Het is merkwaardig dat men u na al die tijd plotsklaps zonder enige concrete aanleiding zou gaan meenemen vanop uw werk. U kan het CGVS dan ook niet overtuigen dat u daadwerkelijk ontvoerd werd.”* Tijdens het gehoor haalt de verzoekende partij aan dat zij door een directeur van een politiekantoor telefonisch opgeroepen werd en dat deze persoon haar bedreigd heeft toen ze geantwoord heeft dat een oproeping schriftelijk dient te gebeuren. De verzoekende partij kan dit telefonisch gesprek niet in tijd situeren en wederom komen haar verklaringen weinig doorleefd over (NPO 4 maart 2020, p.24).

De verzoekende partij haalt vervolgens aan dat ze op 23 december 2017, een half jaar na haar eerste ontvoering, een tweede keer ontvoerd werd (NPO 4 maart 2020, p.27). Wederom kent de verzoekende partij de reden van de ontvoering niet. Ze vermoed dat ze ontvoerd werd omdat ze geweigerd had S.S. en R.M. aan de moskee te begroeten (NPO 4 maart 2020, p.25). De verzoekende partij zou enkele uren opgepakt en afgeranseld zijn geweest. Toen ze vroeg waarom ze opgepakt werd, zouden ze gezegd hebben dat de verzoekende partij teveel praatte. De verzoekende partij stelt dat ze niet wist, wat ze ermee bedoelden, maar vermoedde dat het om de klacht ging. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij had ze de klacht ingetrokken. Het is weinig geloofwaardig dat de verzoekende partij meer dan een jaar na het indienen van de klacht, waarvan ze verklaard heeft dat ze die ingetrokken had, opnieuw ontvoerd werd. Des te meer omdat S. nooit problemen ondervonden heeft in navolging van die klacht. Daarenboven zijn de verklaringen van de verzoekende partij over deze tweede ontvoering weinig doorleefd, en bouwen ze verder op eerdere verklaringen waaraan geen geloof gehecht wordt.

Voorts wordt de voorgehouden vrees van de verzoekende partij op ernstige wijze ondermijnd door het gegeven dat ze tot april 2018 gewacht heeft om de Gazastrook te verlaten en steeds op dezelfde plek is blijven werken en wonen. Hoe dan ook blijkt dat de verzoekende partij het laatste half jaar voor haar vertrek op geen enkele manier problemen te hebben gekend.

Daarenboven wordt de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij ondermijnd door het gegeven dat ze tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben. Ten eerste wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaard heeft dat ze haar klacht niet wou intrekken en dat dit de reden van de ontvoering was. De verzoekende partij verklaarde zelfs expliciet dat ze de klacht niet kon intrekken (administratief dossier, stukkenbundel 7, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Daarentegen heeft de verzoekende partij op het CGVS verklaard dat ze in november 2016 een klacht ingediend heeft, die ze op 4 juli 2017 had ingetrokken (NPO 4 maart 2020, p. 3 en 21). Zowel tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS als in het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat haar verklaringen op het CGVS verkeerdelijk genoteerd werden. Gelet op het geheel van de verklaringen van de verzoekende partij op DVZ, namelijk dat ze meermaals gezegd heeft dat ze weigerde haar klacht in te trekken en zelfs expliciet verklaard heeft dat ze de klacht niet kon intrekken, kan in casu niet aangenomen worden dat de verklaringen van de verzoekende partij bij DVZ verkeerdelijk genoteerd werden. Ten tweede wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat de verzoekende partij haar gehoor op DVZ om de vragenlijst van het CGVS in te vullen nergens melding van een dreigbrief gemaakt heeft. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“U werd geconfronteerd met deze vaststelling. U lachte dit weg en stelde dat u zelfs gezegd werd de dreigbrief mee te nemen. Er is nochtans geen enkel spoor van uw bewering terug te vinden in het administratief dossier (CGVS p.3). De vaststelling dat u geen gelijklopende verklaringen aflegt tussen beide gehoren is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.”*

Ten derde haalt de verzoekende partij aan dat ze ook in België via Facebook bedreigd werd. De verzoekende partij zou dit dreigement van M.M. gekregen hebben, iemand die ze niet persoonlijk kende maar die deel zou uitmaken van de familie van haar burens met wie ze in Gaza problemen had. De verzoekende partij legt een printscreen hiervan neer, maar verklaart tevens dat het niet terug te vinden is op het internet. De Raad wijst erop dat een printscreen op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk kan worden vervalst. Daarenboven is het gemakkelijk om een dergelijk profiel in Facebook aan te maken. Tot slot heeft de verzoekende partij dit dreigement ook niet meegedeeld op DVZ. Wederom stelt de verzoekende partij dat ze dit wel gezegd zou hebben (NPO 4 maart 2020, p.4).

Waar de verzoekende partij telkens verklaart dat de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen op DVZ en het CGVS, gaat de verzoekende partij er wel aan voorbij dat het verslag haar werd voorgelezen in het Arabisch en dat ze het document ondertekend heeft om uitdrukkelijk te bevestigen dat alle verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat haar verklaringen bij DVZ verkeerdelijk werden genoteerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar familie als pro Fatah beschouwd wordt, wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat alle (vermeende) Fatah-leden en -sympathisanten, alsook hun familieleden, actueel in Gaza het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een (vermeend) Fatah-lid of -sympathisant te zijn, of een familielid hiervan, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een vrees voor vervolging aan te tonen. Er kan uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat de situatie in Gaza dermate ernstig is voor (vermeende) Fatah-leden en -sympathisanten, alsook hun familieleden, dat de verzoekende partij louter omwille van haar profiel dreigt te worden gevisieerd. Dit neemt niet weg dat (vermeende) Fatah-leden of -sympathisanten, of hun familieleden, nood kunnen hebben aan bescherming doch uit de beschikbare informatie blijkt dat zulks afhankelijk is van hun individuele omstandigheden. Met andere woorden, het volstaat niet louter aan te halen dat de verzoekende partij valt onder een bepaald profiel om het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid vast te stellen, maar er moet ook worden voldaan aan een individualiseringsvereiste. Gelet op hetgeen voorafgaat brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij.

De verzoekende partij komt voor het overige niet verder dan het louter volhouden in haar eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor haar leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantoonde.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de talrijke onaannemelijkheden, hypothetische beweringen en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas.

De documenten die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van haar beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat de verzoekende partij het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantoonde.

In de mate de verzoekende partij nog voorhoudt dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan wanneer is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van het vluchtrelaas.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met

dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het volstaat in deze vast te stellen dat het vluchtrelaas van de verzoekende partij niet geloofwaardig werd bevonden. De verwijzing van de verzoekende partij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan haar persoonlijke situatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor zij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. De medische attesten die bijgebracht worden laten ook niet toe anders te besluiten. Evenmin zet de verzoekende partij uiteen dat zij omwille van haar medische toestand zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal bevinden bij een terugkeer naar Gaza.

10.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, wordt vastgesteld dat verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er in casu geen sprake zijn van een onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "subsidiair" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat de verzoekende partij nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "individuele beoordeling van alle relevante elementen" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. De Raad benadrukt voorts dat de verzoekende partij de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

12. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS